

Եվ մեզանից արդ ընդունիր
Երախտիքի այս խաչքուռը,
Այս խաչքուռը՝ քո իսկ հերկի:

Ընդունիր դու, դու՝ մեր երգի
Մշտահնչուն նվագարան:
Ընդունիր դու՝ մեր ցաքուցի
Մասունքների հավաքարար.
Դու՝ խազերի մեր քերական,
Դու՝ հոգևոր մեր շարական.

Դու՝ սրբազան մի ավազան,
Որ մեր հոգին ավտահանեց,
Դու՝ քիբլիական մի գավազան,
Որ ուր դիպավ՝ աղբյուր հանեց.
Դու մեր կարոտ ու մեր մորմոք,
Մեր տաղի քուրմ,
Մեր խաղի մոգ,
Մեր մշտահունչ ու մշտարթուն,
Անլուելի զանգակատուն...

ԳՈՒՐԳԵՆ ՄԱՀԱՐԻ

Կ Ո Մ Ի Տ Ա Ս Ս

Նրա համար ես
Աղոթում եմ,
Մինչև լույսերը
Աղոտում են:

Եվ աստղերը, որոնք
Մշտարթուն են,
Իմ աղոթքի վրա
Մեղմ թաքտում են:

Օգնիր նրան,—ասում եմ,—
Նա ցրտումն է,
Նա արև է երազում,
Նա տրտում է...

Հեռու լուսե իմ երկրից,
Մութ վանդակում,
Մեռնում է նա աներգ
Ու բանդագուշ...

ԵՐԳ ԿՈՄԻՏԱՍԻՆ

Սիրտս քեզնով լեցուն է,
Սիրտս այնպես,
Քո երգերը ցնծում են
Նուրբ ու անտես:

Եվ արտերի՛ն ոսկեվոր,
Արահետներին,
Երգում է երգչդ օրոր
Անցած օրերից:

Օրոր հանդին ու կալին,
Հասկերին օրոր,
Օրոր հոգնած մաճկալին
Օրո՛ր, օրո՛ր:

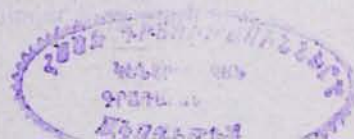
Օրոր և քեզ հեռավո՛ր,
Հեռավո՛ր իմ,
Օրորներիդ օրոր,
Երգիդ մտերիմ...

ԳԵՂԱՄ ՍԱՐՅԱՆ

Գ Ե Պ Ի Կ Ա Ռ Ա Փ Ն Ա Ր Ա Ն

Կոմիտասի հիշատակին

Այնտեղ էին նրանք... Վարուժանը խոհուն,
Սիամանդոն՝ հայացքն ուղղած դեպի եթեր,
Եվ ո՞վ գիտե արդյոք, արդյոք ի՞նչ էր խորհում
Կոմիտասը՝ հոգում պահած բազում երգեր...

Նրանց տանում էին հեռու կառավարան,
 Լուռ էր Վարուժանը, Սիամանյոն խոհուն,
 Հայացքն ուղղած դեպի երկինքը անասման
 Կանգնել էր Կոմիտասն ինչպես տաճարի պուրն:

Ջուլվել էր նա կարծես կապույտ երեկոյին,
 Ծովի պաղ հովերով մորուքն ալեծածան,
 Նրա շուրթերը պաղ արդեն երգում էին
 Հայոց պատարագի հուզիչ «Տեր ողորմյան»:

Երգում էր նա... Եվ հորդ շիթերն արտասուքի
 Թափվում էին երգի հնչյունների նման,
 Երգում էր նա... Եվ այդ հույսի, աղերասների
 Մեղեդին էր նրա փոփանքը միայն...

Երգում էր նա... Ծորուն հնչյունները երգի
 Ջուլվում էին ծովի մրմունջներին օդում.
 Երգում էր նա... Ափին կանգնած ժողովրդի
 Սրտից աղոթածայն հառաչանք էր պոկում:

Նավը շարժվեց: Դանդաղ պոկվեց արդեն ափից,
 Բռնած անհայտ ու մութ հեռուների ճամփան.
 Ու տարածվում էր դեռ օդում աղերսալից
 Հայոց պատարագի հուզիչ «Տեր ողորմյան»:

Եվ հեռացավ, կորավ ծովի մշուշներում,
 Ու խավարին ձուլվեց հույսի «Տեր ողորմյան»:
 Քամին նրա վերջին հնչյուններն էր բերում
 Ծովի ցայտող ջրի պաղ շիթերի նման:

1948, 7, VII

ՀԱՍՈՒ ՍԱՀՅԱՆ

Կ Ո Մ Ի Տ Ա Ս Ի Ն

Քո երգերի մեջ գութանի վար է,
 Ծիրանի ծառ է ու խնկի ծառ,
 Սիրավոր լոր է ու Սոնա յար է,
 Թուխ այտի խալ է ու ծնկի ծալ:

Մոր լցված աչքը որդու գալուն է,
 Ծեմքի քարին է զրկված հարկի,
 Ամպոտ երկինք է, ձյունոտ գարուն է,
 Կուց-կուց արուն է օրոր հավքի:

Կրակի բոցը դանդաղ մարում է,
 Մեռնող արտի պես թույլ բաբախում,
 Եվ կրակի մոտ տխուր մայում է
 Մատաղի գառը վանքի բակում...

Ծանր նստել ու հոնքը կախել է
 Տանտիրոջ տերը հոգսը խրթին:
 Արևի շողքը երդից կաթել է
 Ու փշրվել է թոնրի շրթին: